

[Boligministeren.]

rings- og byfornyelsesopgavens løsning. Ved det lovforslag, der om kort tid kan forventes fremsat om ændring i loven om midlertidig regulering af boligforholdene, vil det endvidere blive foreslået, at der oprettes særlige moderniseringsnævni i de største byer med repræsentanter for landsomfattende sammenslutninger af grundejer- og lejerforeninger. Det er endelig hensigten at fremsætte forslag om, at det særlige institut, der forvalter de bundne beløb i kraft af boligforligets lejeforhøjelser, også skal kunne foretage udlån til sanering af ældre ejendomme, der omfattes af en saneringsplan. Institutet bestyres som bekendt af en ledelse, der omfatter repræsentanter for både ejer- og lejerorganisationer. Der vil på tilsvarende måde blive fremsat forslag, som muliggør overførelse af midler fra de almennyttige boligselskabers landsbyggefond til saneringsopgaver. Også disse selskaber har vist megen positiv interesse for at deltage i løsningen af saneringsopgaven gennem oprettelse af saneringssselskaber.

Når forslaget om et byfornyelsesråd er søgt imødekommet på den nævnte måde, skyldes det bl. a., at sanerings- og byfornyelsesopgaven jo ikke blot vedrører lejer- og ejerinteresser, men også væsentlige opgaver, som henhører under sundhedsmyndighederne, de sociale myndigheder og kommunernes byplanmyndigheder og økonomiske forvaltninger.

Samtidig med at saneringsaktiviteten øges, vil mulighederne for at fremme byfornyelsen blive større. Vore centrale byområder bør gøres brugelige i overensstemmelse med nutidens og fremtidens behov. En byfornyelse er en meget vigtig, men også meget vanskelig opgave at løse. Et senere skridt i den nu påbegyndte saneringsreform vil være at udforme og koordinere planlægningslovgivningen med henblik på en fornyelse af de forældede bydele. Andre lande er — til dels som følge af de frygtelige og ulykkelige bombardementer under den anden verdenskrig — langt fremme med

denne opgave, som navnlig består i at tilpasse byerne, så de imødekommer den moderne trafiks behov og skaber bedre vilkår for menneskers trivsel. Også Danmark må nu tage fat på denne opgave. De fremsatte forslag antyder derfor byfornyelsesformålet og rummer forslag om at afsætte et rådighedsbeløb til nærmere kortlægning af hele problematikken omkring en modernisering af de utidssvarende bykerner.

Saneringsloven af 1959 skabte muligheder for saneringer på kommunalt initiativ med statens økonomiske bistand. Når kommunerne ikke har benyttet sig af denne mulighed i et omfang, der svarede til forventningerne, skyldes dette mange og også begrundede årsager, herunder navnlig hensynet til bolig mangelen og den almindelige betragtning om, at en dårlig bolig trods alt er bedre end ingen bolig. Kommunernes indsats har især koncentreret sig om at søge køen af boligsøgende reduceret gennem en indsats for at øge nybyggeriet, hvilket også vil være en særdeles — og i fremtiden ikke mindre — påkrævet opgave. Skal saneringsopgaven løses, må den imidlertid prioriteres sideordnet med bestræbelserne for at afskaffe bolig mangelen. I modsat fald vil antallet af de boliger, der er saneringsmodne, vokse år for år. Opgaven vil herved blive stadig mere uoverkommelig at løse. Saneringskvarterernes beboere bør derfor i virkeligheden sidestilles med dem, der ikke besidder en selvstændig bolig. Det må anses for nødvendigt, at saneringsopgaven fremtidig får en langt bedre prioritering i kommunernes arbejdsprogrammer.

Forslaget til *ny saneringslov* indeholder især fem nydannelser i forhold til saneringsloven af 1959:

1. Der søges fremskaffet en oversigt med registrering og kvalitetsbedømmelse af boligerne i samtlige kommuner, som har et saneringsproblem. På grundlag heraf skal hver af de pågældende kommuner fastlægge en tidsfølgeplan for en løsning af de lokale saneringsopgaver.

2. Det foreslås, at ikke blot kommunerne,